

Capitolul 11

Biruința asupra Hațorului și anachimilor

Cucerirea părții de nord și a ținutului de la apele Merom (versetele 1-9)

Războiul avea loc acum în partea de nord a țării, în timp ce partea din sud era deja eliberată de dușmani. Este vorba de aceleași șase națiuni din luptele anterioare (compară cu Iosua 9,1 și 11,3), dar noua lor alianță era condusă de Iabin, împăratul Hațorului, capitala acestei împărății (versetele 1 și 10). Trei împărați s-au unit cu el (cel al Madonului, al Șimronului și al Acșafului), ca să ducă un război deschis împotriva lui Israel: «Toate oștirile lor împreună cu ei, alcătuind un popor fără număr, ca nisipul care este pe marginea mării, cu cai și care în foarte mare număr» (versetul 4). Ce înseamnă această desfășurare de trupe, dacă Dumnezeu luptă împreună cu poporul Său (versetele 6 și 8)!

Creștinul, pentru care Hristos este puterea lui - «Pot totul în Hristos, care mă întărește» (Filipeni 4,13) -, este chemat în același fel să nu se teamă: «... fără să vă lăsați înspăimântați de potrivnici» (Filipeni 1,28). Puterea, pe care se bazează dușmanii, consta în caii și carele lor: «Unii se bizuie pe care, alții pe cai; dar noi ne bizuim pe Numele Domnului, Dumnezeului nostru» (Psalm 20,7). Exact aceasta era puterea, care trebuia nimicită (versetul 6). Ea a fost distrusă de Iosua sub conducerea lui Dumnezeu (versetul 9). În felul acesta poporul nu va fi ispitit mai târziu să se încreadă în mijloace de ajutor omenești (simbolizate prin cai și care).

Armatele s-au strâns în Merom (versetul 5), la Iordan, în partea de nord a lacului Ghenezaret (sau Chineret, versetul 2). Acolo ele au fost date pe deplin de Domnul în mâna lui Israel. Aceste lupte sunt imagini ale ultimelor războaie ale imperiilor mondiale, conduse de satan împotriva lui Hristos: «Împărății întregii lumi locuite ..., i-au strâns în locul care în evreiește se numește Armaghedon» (Apocalipsa 16,14.16; cu privire la acest loc este vorba de câmpia Izreel sau Meghido din partea de sud-vest a apelor Merom). «Și am văzut fiara și pe împărații pământului și armatele lor adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu armata Lui» (Apocalipsa 19,19).

Prin această ultimă luptă țara a fost deschisă definitiv pentru Israel, până la granițele cu Fenicia. Dușmanii au fost urmăriți până la Sidon (centrul 8), centrul afacerilor și comerțului. După eliberarea din lume în caracterul ei specific (simbolizat prin Egipt) urmează eliberarea de lumea organizată fără Dumnezeu (simbolizată prin siro- fenicieni).

Judecata asupra lui Iabin, împăratul Hațorului (versetele 10-15)

Victoria asupra dușmanilor din nord a fost consolidată prin cucerirea cetății Hațor cu împăratul ei Iabin (versetul 10). Iabin (înseamnă „cel înțelept” sau „rațional”) era titlul oficial al împăraților din Canaan, care domneau în Hațor (compară cu Judecători 4,2). Israel a distrus astfel centrul acestor națiuni și al tuturor cetăților din jur, așa cum Domnul a poruncit lui Moise (versetul 12).

Este foarte trist să se constate, că această cetate și-a recăpătat puterea (900 care de fier) în timpul judecătorilor ca urmare a necredincioșiei poporului. Ea a devenit chiar o unealtă de disciplinare în mâna Domnului împotriva poporului vinovat (Judecători 4,1-3).

În timpul acestor evenimente Iosua a respectat permanent Cuvântul lui Dumnezeu:

- Fie pentru nimicirea dușmanilor (versetul 12),

- Fie pentru a arăta o măsură de har aceluia care s-au comportat pașnic (versetul 13). Aceasta era în concordanță cu rânduielele Legii (Deuteronom 20,10-18).

Cuvântul lui Dumnezeu este arma, care a fost dată acum credinciosului pentru lupta împotriva dușmanului. Să te legi cu inima de Cuvântul Domnului, aceasta ne dă biruința asupra dușmanului sufletelor noastre și ne conduce la savurarea binecuvântărilor! În familia credinței, tinerii sunt puternici: ei au biruit pe cel rău, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în ei (1 Ioan 2,14).

Consolidarea victoriilor (versetele 16-20)

După bătălia decisivă de la apele Merom, victoriile trebuiau consolidate, ca să mențină pe dușman înapoia granițelor țării: «Războiul pe care l-a purtat Iosua împotriva tuturor acestor împărați a ținut mult timp» (versetul 18). După datele, pe care Caleb le amintește în sinteza vieții sale (Iosua 14,7.10), aceste războaie au durat aproximativ șapte ani.

În afară de gaboniți, a căror istorie am studiat-o în capitolul 9, toate națiunile s-au ridicat împotriva lui Israel, ca să facă război cu acest popor. Aceste popoare și-au împietrit inima și de aceea au fost judecate de Israel (versetul 20), așa că Cuvântul Domnului, pe care El l-a spus lui Moise, s-a împlinit.

În orice caz, la Dumnezeu nu există nici o nedreptate, deoarece El împietrește inima abia atunci când toate chemările harului nu au fost luate în seamă sau au fost respinse. Așa a fost la faraon, sau la Esau, și așa va fi judecata celor păcătoși, care nu au primit «dragostea pentru adevăr, ca să fie mântuiți», cărora «Dumnezeu le va trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună» (2 Tesaloniceni 2,10.11).

Judecata asupra anachimilor (versetele 21 și 22)

Un lucru mai trebuia adus în ordine: situația anachimilor, a aceluia care au inspirat frică iscoadelor trimise de popor pentru iscodirea țării (Numeri 13,33). Anac, un uriaș, era un fiu al lui Arba, care locuia în Hebron (sau Chiriat-Arba, aceasta înseamnă cetatea lui Arba). El avea trei fii: Șeșai, Ahiman și Talmai (Iosua 15,14).

Anac este un tablou al lui satan și al puterii sale, și cei trei fii ai lui sunt un tablou al lumii, care este împotriva lui Dumnezeu. Ei ilustrează pofta ochilor, pofta cărnii (a firii) și lăudăroșia vieții. Șeșai înseamnă „albicios, liber, nobil”, Ahiman înseamnă „fratele meu este dar, frate al fericirii” și Talmai înseamnă „frățeste, temerar, îndrăzneț, curajos”. În aroganța lor, oamenii mândri cred că ei sunt liberi. Ei se unesc ca să devină prieteni ai lumii dar dușmani ai lui Dumnezeu.

Acest popor, care a fost cauza multor suferințe pentru Israel (compară cu Numeri 13,33), trebuia acum să fie nimic, și Iosua era instrumentul acestei judecăți (versetul 21). Țara Israel a fost eliberată de ei, însă au fost unii care și-au găsit refugiu în țara filistenilor (în Gaza, Gat și Asdod). Influența lor s-a făcut simțită mai târziu în timpul de decădere al poporului.

Mântuirea noastră prin credință și poziția noastră în Hristos sunt o siguranță irevocabilă. Dar în ceea ce privește conflictul practic cu dușmanul, nimic nu este obținut în chip definitiv, așa că noi până ne vom sfârși alergarea creștină trebuie să ne maturizăm. Cu toate acestea Dumnezeu ne oferă timpuri de pace deja înainte de a ajunge la odihna veșnică din Casa Tatălui.

Liniștea de după lupte (versetul 23)

După toate aceste lupte și războaie, care au caracterizat această perioadă din istoria lui Israel (capitolele 6-12), urmează acum această constatare încurajatoare: «Țara s-a odihnit de război» (versetul 23). Această afirmație se găsește de trei ori în această carte: în legătură cu Iosua (Iosua 11,23), cu Caleb (Iosua 14,15) și cu partea de moștenire a leviților în mijlocul poporului (Iosua 21,44). Aici era odihna ca urmare a credincioșiei în lupte.

Necazul și strâmtorarea (2 Tesaloniceni 1,6.7) caracterizează lumea actuală, bucuria și odihna aparțin lumii viitoare, nevăzute. Cele două stări nu ar putea fi mai opuse una alteia (2 Corinteni 4,16-18). Un slujitor al lui Dumnezeu a scris: „Lucrul aparține lumii acesteia, bucuria aparține celeilalte lumi, cu toate că noi o savurăm ca râuri de apă, înainte ca noi să fi ajuns la izvor.”